

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Woźniak

Sędziowie: SO Anna Czarnecka /spr./

SO Krzysztof Dziedzic

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika T. P. [P.]

na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.T. C.w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygn. akt Km (...)

przy uczestnictwie wierzyciela D. K.

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Szamotułach w VII Zamiejscowym Wydziale Cywilnym z siedzibą w Obornikach z dnia 2 września 2013 r.

sygn. akt: VII Co 996/13

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

/-/ SSO A. Czarnecka/-/ SSO B. Woźniak/-/ SSO K. Dziedzic

UZASADNIENIE

Dłużnik T. P.złożył skargę na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.T. C.w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygn. akt Km (...)- postanowienie z dnia 18 sierpnia 2013 r. o przyznaniu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym, wnosząc jednocześnie o zawieszenie prowadzonego postępowania egzekucyjnego na czas rozpoznania niniejszej skargi.

Postanowieniem z dnia 2 września 2013 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach w VII Zamiejscowym Wydziale Cywilnym z siedzibą w Obornikach oddalił skargę (pkt 1), oddalił wniosek o zawieszenie postępowania (pkt 2) oraz obciążył skarżącego kosztami postępowania w zakresie poniesionym (pkt 3).

W uzasadnieniu wydanego postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że w prowadzonej sprawie egzekucyjnej wierzyciel jest reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, słusznie zatem komornik ustalił i przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym. Odnosząc się do wysokości tych kosztów – Sąd Rejonowy jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał przepis §10 ust. 1 pkt 7 w zw. z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r. poz. 490). Sąd Rejonowy podkreślił, iż ustalenie kosztów na tym etapie ma charakter wstępny i jest dokonywane – w odróżnieniu od postanowienia o kosztach wydawanego przy zakończeniu postępowania egzekucyjnego – przy wszczęciu egzekucji, w związku z zawiadomieniem dłużnika o wszczęciu egzekucji (art. 80§1 k.p.c.) i ma głównie charakter informacji o wysokości możliwych kosztów egzekucji. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że jako jeden ze sposobów powadzenia egzekucji wierzyciel wskazał egzekucję z nieruchomości, ustalenie przez organ egzekucyjny kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 1.200 zł było zdaniem Sądu Rejonowego prawidłowe. Ponadto, jak wynika z akt egzekucyjnych, na obecnym etapie postępowania faktycznie doszło do wszczęcia egzekucji z nieruchomości. Powyższe skutkowało orzeczeniem jak w pkt 1 postanowienia. Jednocześnie Sąd Rejonowy oddalił wniosek skarżącego o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, albowiem dłużnik w treści skargi nie powołał żadnej okoliczności, która uzasadniałaby konieczność zawieszenia postępowania.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł dłużnik, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez ustalenie oraz przyznanie wierzycielowi kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 60 zł, zawieszenie prowadzonego postępowania egzekucyjnego oraz zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika zwrotu kosztów niniejszego postępowania w tym kosztów sądowych ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia i przekazania do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie:

1. prawa procesowego, a w szczególności:

- art. 770 k.p.c., polegające na ustaleniu i przyznaniu wierzycielowi kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1.200 zł niebędących kosztami niezbędnymi do celowego przeprowadzenia egzekucji, z uwagi na zabezpieczone ruchomości dłużnika,
- art. 361 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia postanowienia niepozwalającego na poznanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a w szczególności faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności, a w szczególności na stwierdzeniu, iż na obecnym etapie egzekucji doszło do wszczęcia egzekucji z nieruchomości bez podania, na jakiej podstawie Sąd I instancji doszedł do takiego wniosku, a co ważniejsze czy w momencie ustalania kosztów egzekucyjnych rzeczywiście wszczęta była egzekucja z nieruchomości, oraz z jakich kart akt komorniczych powyższe wynika,

2. prawa materialnego, a w szczególności § 10 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) polegającym na niewłaściwym ustaleniu i przyznaniu wierzycielowi kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1.200 zł, podczas gdy właściwie ustalona i przyznana wierzycielowi powinna zostać kwota 600 zł, z uwagi na fakt nieprzeprowadzenia egzekucji z nieruchomości przez komornika T. C. w momencie ustalania kosztów.

W uzasadnieniu złożonego zażalenia skarżący wskazał, że Komornik w rzeczywistości nie prowadzi egzekucji z nieruchomości i w związku z tym możliwość naliczenia wyższej niż 25% stawki określonej w § 10 ust 1 pkt 7 w zw. z § 6 rozporządzenia jest niewłaściwa i nienależna wierzycielowi. Zdaniem skarżącego nie można się zgodzić z twierdzeniami Sądu Rejonowego jakoby wskazanie przez wierzyciela jednego ze sposobów egzekucji - egzekucji z nieruchomości automatycznie skutkowało naliczeniem 50% stawki określonej w § 10 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 6 rozporządzenia - kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji. Skarżący wskazał, że jest zobowiązany do zwrotu wierzycielowi kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji (art. 770 k.p.c.), zaznaczając, iż zajęte przez komornika ruchomości są warte 300.000-500.000, zatem kierowanie egzekucji do nieruchomości jest zbędne i niecelowe, a przede wszystkim skutkuje naliczeniem dłużnikowi 50% stawki określonej w § 10 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 6 rozporządzenia. Zdaniem skarżącego Komornik winien na tym etapie postępowania ustalić koszty zastępstwa

prawnego w egzekucji w wysokości 25% stawki określonej w § 10 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 6 rozporządzenia i dopiero w momencie, kiedy egzekucja z ww. ruchomości nie doprowadzi do zaspokojenia roszczenia wierzyciela, wszcząć egzekucję z nieruchomości i w odrębnym zawiadomieniu bądź wezwaniu ustalić koszty zastępstwa prawnego w wysokości 50% stawki określonej w § 10 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 6 rozporządzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że wierzyciel domagał się we wniosku egzekucyjnym m.in. przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego z nieruchomości (k. 1 akt egzekucyjnych). Postanowienie o kosztach zastępstwa prawnego wydane zostało 18 lipca 2013r., natomiast zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości nosi datę 14 sierpnia 2013r. (k. 6 i 15 akt egzekucyjnych).

Ocena Sądu Okręgowego w ramach kontroli instancyjnej ogranicza się do przedmiotu rozstrzygnięcia Sądu I instancji, a więc w okolicznościach sprawy jest to wyłącznie wysokość ustalonych przez komornika kosztów zastępstwa prawnego, a nie zasadność wszczęcia egzekucji z nieruchomości. Rację ma Sąd Rejonowy, że postanowienie komornika z 18 lipca 2013r. miało charakter wstępny i zawierało informację o wysokości kosztów. Nie budzi też zastrzeżeń wysokość ustalonych kosztów zastępstwa prawnego na podstawie §10 ust. 1 pkt 7 w zw. z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013r. poz. 490), skoro był wniosek wierzyciela o prowadzenie egzekucji z nieruchomości i egzekucja w tym zakresie została wszczęta.

Zatem brak było podstaw do uwzględnienia skargi dłużnika, co czyniło jednocześnie bezzasadnym wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 821 § 1 k.p.c.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

/-/ SSO A. Czarnecka/-/ SSO B. Woźniak/-/ SSO K. Dziedzic